

ad § 2

Bestemmelserne i denne Paragraf sigte i særbeleshed til at afhjælpe den ene af de i Indledningen fremhævede Mangler ved de nu gældende Regler. Ifølge Lov 7. Juni 1873 § 6 ere de til saadanne større Kirker, hvor en fuldstændigere Varmeindretning end oven anført er at foretrække, knyttede Menigheder vel ikke afskaarne fra at begære en saadan, men Tiende-ejeren eller Kirkebestyrelsen ere ikke pligtige at tilstøde mere end, hvad der paahviler dem efter Lovens § 4, medens Næsten maa tilvejebringes ad anden Vej. Den nye Regel stiller ikke Tiende-ejeren eller den sig selv ejende Kirke ugunstigere, end de hidtil have været stillede, men aabner kun Afgang til i slige Tilfælde at lade foretage en Vigning paa Menigheden — en Foranstaltning, der ikke i sig indeholder nogen Uretfærdighed, da det er Forudsætningen for dens Sværtsættelse, jfr. Paragraffens Henvisning til § 1, at Flertallet af Menigheden har ønsket den.

Naar det i Paragraffen er foreslaaet, at det Laan, der eventuelt maatte blive at optage i det her omhandlede Djemed, skal optages af Kommunen eller under Kommunens Garanti, da er dette en Bestemmelse af rent formel Natur. Kommunen vil, naar Laanet optages i Genhold til Loven, have baade Ret og Pligt til at foretage Vigningen paa Sognets til Folketirken hørende Beboere, og det vil saaledes kun bero paa den selv, om det fornødne til Renters og Afdrags Erlæggelse kommer til Stede til rette Tid — der kan højst blive Tale om, at Kommunen kommer til at staa i kortere Tid i Forskjud. Men det har desuagtet sin Betydning, at Laanet optages af Kommunen, eller at i alt Fald dennes Garanti foreligger, idet dette vil give Laangiverne Sikkerhed for, at Laanet er optaget i Overensstemmelse med Loven, og at det fornødne til dets Forrentning og Afbetaling vil blive lignet.

ad § 3.

Ved Siden af den mere omstændelige, men altid mindre sikre Maade at tilvejebringe Midlerne til Kirkers Opvarmning paa, som hidtil har været fulgt, synes det at være en naturlig Vej at gaa frem ad, at aabne en Afgang for Kommunerne til at ligne de til Brændselets Anskaffelse, Varmeindretningens Pasning og Renholdelse, Opfyrring m. v. medgaaende Udgifter paa Sognebeboerne efter de samme Regler, som ere foreslaaede for Vigningen til Varmeindretningens Anskaffelse og Vedligeholdelse. Da Anskaffelsen i ethvert Tilfælde, jfr. § 2, 1. St., er gjort afhængig af, at Flertallet af Sognets til Folketirken hørende Beboere

har udtalt sig for Varmeindretningen, og de ved at fremsætte Begæringen herom maa være sig bevidste de Forpligtelser med Hensyn til den fremtidige Opvarmning, som Anskaffelsen vil drage efter sig, synes der ikke at kunne være nogen Betenkelighed ved at give Hjemmel for en saadan Vigning, idet den Omstændighed, at Flertallet, i Stedet for som hidtil at skulle tilvejebringe Midlerne ad frivillig Vej, ved sin Beslutning nu ogsaa eventuelt vil kunne paadrage Mindretallet en Udgift, ikke er andet, end hvad Flertallet i mange andre Forhold vil kunne. Garantien for, at Mindretallets Ret ikke gaas for nær, ligger deri, at det er overladt til Kommunalbestyrelsen at træffe Bestemmelsen, uden at denne behøver at bøde sig for den Pression, der øves paa den fra en større eller mindre Del af Menighedens Medlemmer.

ad § 4.

De i Lov 7de Juni 1873 § 5, sidste Stykke, omhandlede tilsvarende Bestemmelser forudsætte kun Brændselets Tilvejebringelse ad frivillig Vej. Da det imidlertid fremtidig ogsaa tænkes tilvejebragt ved Vigning, er en forandret Affattelse nødvendig. Nogen nærmere Begrundelse af de i Paragraffen trufne Bestemmelser skønnes ikke at være fornøden.

ad § 5.

Udgifterne til jagtyndig Medhjælp for Ministeriet ved Meddelelse af Vejledning til Kirkers Opvarmning baade i Almindelighed (jfr. f. Eks. Ministeriets Cirkulære af 5te September 1890 angaaende Varmeindretninger i Landsbykirker) og i Tilfælde, hvor dets Vejledning specielt begæres, have hidtil været udrebet af Kontoen til ministerielle og Kontorudgifter; men det anses for rigtigst, at disse Udgifter ved denne Lejlighed faa deres specielle Konto.

ad §§ 6—7.

Om disse Paragraffer skal kun bemærkes, at de ere hentede fra de tilsvarende Bestemmelser i Loven af 7de Juni 1873, kun med Udadelse af den i denne Lovs § 9, sidste Punktum, indeholdte Bestemmelse om Afgang til Laan for de Kirker, der eje sig selv, af andre selvejende Kirkers Formue, hvilken Bestemmelse hidtil aldrig har fundet Anvendelse i Praksis. Der er derfor saa meget mindre Grund til at optage den i den nye Lov, som den efter den Afgang, som denne Lov aabner til Vigning, synes at være ganske overflødig.

ad §§ 8—10.

Disse Paragraffer behøve formentlig ikke nogen nærmere Begrundelse.